

И тя ме поглежда като иска да разбере — бива ли да продължава. Азъ глухо запитвамъ, макаръ да се старая да владѣя гласа си:

— Виждала ли си я? Какъ е тя?

— Само два пѣти. Последния пѣтъ, кога бѣше, въ сжбота... на пазара. Горката, отслабнала и все милва Славчето... Я вижъ ти! Значи и ти се интересуващъ за тѣхъ? Вижъ ти! Стара любовъ! Азъ питахъ и Магда. — Неизбѣжно е било — казва. — Ама какъ ще е неизбѣжно, като ти все още го обичашъ? — Колко си наивна, — казва — Таня! Любовта, първо, е чувство между двама... Двустраненъ договоръ, както казва Кирчо, ха-ха! Второ, питамъ азъ. — Второ, — казва, какъ каза? — любовта престава у едина или у двамата, и, много естествено, тѣ трѣбва да се раздѣлятъ... Боже мой! Много естествено! Какво ми приказвате вие? Любовта е едно, а брака, семейството — друго! Какво да правимъ тогава съ децата? Кажи ми де, кажи, какво да правимъ съ децата?

— Това е сждба, Таня. Нима можемъ да спремъ сждбата или смъртъта? Децата оставатъ съ единия родител. И порастватъ както всички. Най-после...

— Значи така, а? Сждба! Въ сжщностъ — на произвола на сждбата? Разбира се, тя е неизбѣжна, но не идва ли когато си ще, произволно? А ти можеше и да не постъжишъ така. Нали? Отговори де? Все пакъ, азъ те разбирамъ, ти обичашъ друга жена... Но не мога да разбера какъ така става... какъ се раздѣляте? Кажи де, Ваньо, кажи!

— Какво да ти кажа? — унило ѝ отговарямъ азъ. — Става ей така... раздѣляме се... Сждба! А друго не приказвахте ли съ Магда? Де живѣе сега?

— Виждамъ, че те интересува, вижъ ти! Значи все още мислишъ за нея? А? Че тя е рѣдка жена по умъ и добродетелъ. Впрочемъ, не, прощавай, тя ми каза адреса, но номера, номера? А улицата се казва Самоковска, да, запомнихъ я заради името. Трѣбва самоковци да живѣятъ по нея, а?

— Хайде... консулския езикъ пакъ се повтаря, — казва Кирчо и се смѣе.

— Какъвъ е този консулски езикъ? — питамъ азъ.

— Кирчо, не казвай! Мисли си!

Но Кирчо цѣпти отъ удоволствие да разкаже и нищо не може да го спре въ тази минута.

— Веднажъ Танината майка имала гости и Таня се навъртала край тѣхъ. Приказвали си нѣщо, своитѣ женски работи, станало дума за консули. И тя запитала:

— Мамо, а на какъвъ езикъ приказватъ консулитѣ?